

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΜΜ. ΡΕΠΟΥΛΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΠΑΛΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

Το καταπράσινο αποκρηάτικο διηγημάκι έχει πολύ παρθένη ιστορία.
 Όταν στις αρχές του 1914 ο μακαρίτης Έμ. Ρεπούλης, ήταν Γενικός Διοικητής της Μακεδονίας στη Θεσσαλονίκη, ή έγκριτος έφημερος «Νέα Αθήναι» τού κ. Ι. Κούκουρα, θέλοντας να γιορτάσει 'Αποκρηές, στην ελευθέρα πεδιά Θεσσαλονίκη, γιατί κατά τις προηγούμενες του 1913, ήταν ή συγκροτητή των Βουλώνων, απέστειν ή διά τού άρχιστάκου της και γνωστού Μακεδόνα λογογράφου κ. Ίωαν. Μπίτσιου, στον Έμ. Ρεπούλη, ζητώντας συνεργασία, για τού πανηγυρικό 'Αποκρηάτικο φύλλο, που έφαινότο να έδωσει. Ο Ρεπούλης διά λογογράφου 'Αθηναίου στατιστικού, ελθόντος να παραδώσει τόν όπλιόμνόν του στη Θεσσαλονίκη, την εποχήν εκείνη έστειλε ένα φακέλλον με συνεργασία στην 'Αθήναις. Ο στατιστικός ήμος από τή χαρά της άποστολής του, ληρώντας τού φακέλλο στό γιάλλο τού και δέν τόν παρέδωσε, κρατώντας αυτόν ως σουβενίρ. Όταν μετά καιόν τόν ειρε, ή 'Αποκρηές είχαν περάσει. Πού ήμερών ταξιοποιών τά φρόνιμ-μύθιν πράγματα του, τόν άνοιξε και βρήκε, μεταξύν άλλων και τού 'Αποκρηάτικο αυτό διηγημά, τού όποιο, ως έσοκομώτος μακίαν της Θεσσαλονίκης και της 'Νέας 'Αθήναις' κορφίσει στό 'Μπουκέτο».

Καθώς έβρισθα σήμερα τυχαίως τού χέρι μου στό ράφι μιάς παλής βιουλακής, πού ήταν θαμμένη μέσα σ' ένα τούχο της κατοικίας μου, έπισαον κάτι μαλακό τό δάχτυλό μου και άκουσα έναν άναστεναγμό κ' ύστερα ένα αγιαλό ψιθύρισμα, τού όποιο έβγαίνας ως φράσεις αποθυμισμένες από κεί μέσα... Τράβηξα άμέσως τού χέρι μου και είδα ότι είχα πάσει μιά παλιά μεταξωτή μάσκα.

Η παλιά μάσκα με κύτταζε με τό ήλιθο βλέμμα της, σάν κάτι να ήθελε να μου πη. Κ' έγω ξεπαλώθηκα στόν καναπέ για ν' άκούσω ή σόχο, τού λείψανό αυτό μιάς περασμένης αποκρηάς, να μιλήν...

Η μάσκα άρχισε τότε να μου λέη την ιστορία της, με μιά αγνή φωνή, σ' ένα τόνο θλιβερό, όπως μιλούν πάντοτε όλα τά παλιά πράγματα, μέσα σ' ή θολό φώς τού χειμερινού δειλινού, τού όποιο φεγγουβόλους ξεψυχησιμένα πάνω στό βυσσινιά παραπετάσματα τών παραθύρων :

— «Όποιος ήπιτοε κι' άν είσαι, κύριε, μου πε ή μάσκα, κι' άν είσαι σύ πού ήρθες ήφίετος να στεγάσης την ύπαρξή σου μέσα σ' αυτό τό σπίτι, στό όποιο με έγκατέλειψιν άσπλαχνα ή άχαριστία μιάς γεροντοκόρης, σέ παρακαλώ, πρίν με πετάξης κάτω άπ' τού παραθύρου, να με άκούσης με προσοχή...

— Μήν άνησυχής, της είπα, δέν θα σέ πετάξω... Λέγε...

— Άφήστε αυτές τις τετριμμένες φιλοφρονήσεις, πού έχετε σεις οι άνδρες για κάθε θηλυκό πλάσμα. Είναι περτιές. Την ιούη μου την γνωρίζω. Δέχτηκα άπάντα μου μιά φορά την άναπνοή ενός αγνώστου... Πούος έξερει άν ή άναπνοή αυτή δέν άνέβαινε από έναν πνεύματα κατερευομένου από τό φρικτά σπύλαιο της φυματίωσης ; Η ύποψια αυτή είναι άρκεστή για νά σ' άροπλήσει, άν' όλη την καλή διάθεσή την όποία έχεις για μένα και να σέ κάνη να με πετάξης με φρικτή μακρού ! Πρίν λοιπόν με πετάξης κάτω από τού παραθύρου και περιέλθω στην έξουσία τού άπαισιού σκουπιδιάρη, ό όποιος θα με ξεπαλώσει πάνω σ' ένα τόσο άδοξο φρέγερο, μαζί με τόσα άλλα πράγματα, τά όποια, —έλλοίμοσ !— ύπληξαν κι' αυτά μιά φορά, άγροπλιμα και προσφύ ή στούς άνδροπικους και τά όποια έδοκίμασαν τή μαλακότητα της θοεικής, και τή θερμότητα τού φιλήματος, πρίν λέγω με πετάξης στό σκουπίδια, σέ παρακαλώ να με άκούσης.

Μου φαίνεται πως άν μ' άφήσεις να σου διηγηθώ την Ιστορία μου, τά σκουπίδια τού κάρρου, τά όποια θα με σβανώσουνε σέ

σιγαμή και σκόβοντας μέσα στόν τάφο της έπιασε τού σφυγμό. Ύστερα άνασκηώθηκα και κούνησε τό κεφάλι θλιβερά. Τρελλός ό Ροβέρτος, σηκώνοντας δεξιά κι' άριστερά τό πλήθος, πήδησε στόν τάφο της ; καλής του και πρίν τού καταπλήκτω πλήθος καταλάβη τί έγανη, μιά πιστολιά άκούστηκε κι' ό φτωχός νέος πλέοντας στό αίμα του έπιασε στό πόδια της καλής του.

Αυτός διηγήσε ό έπίλογος της θλιβερής Ιστορίας που σές διηγήθηκα εδώ, Ιστορίας άληθινής...

Η 'Ιουλιέτα νομίζοντας πως ό καλός της δέν την αγαπούσε πιά, πήγε την άπόφαση να γίνη κολύγηση. Τή στιγμή όμως πού δέν είδε να σωριστή λυπόθυμος στίς πλάκες, κατάβηκε τού μεγάλο της λάθος, μιά ήταν άργά πιά. Η θλίψη της ήταν τόσο μεγάλη, τόσο ή άελεψία της, όστε ή άτυχή νέα πέθανε μέσα στόν τάφο πραγματικά !...

PENE NTE PONTPY

λίγο, θα μου εινε λιγότερο βρωμερά και ή νεκροφόρος πού θα με φέρη στη στερήν μου κατοικία δι' έξόδων τού δήμου—έχουμε, βλέπετε, και μεις κάτι κοινό με τούς μεγάλους άνδρας, τού τμητικό δηλαδή προνόμιο να κηδευώμεθα διά δημοσίας δαπάνης,—λιγότερο εύτελής και πρόδοτη...

— Έλα, άφησε τούς λυρισμούς και λέγε μου τί θα μου πής, γιατί δέν έχω καιρό να χάνω.

— Χά ! Χά ! Νά ό χαρακτηρισμός τού άνδρικού φύλου, γυμνός άπό τό φτιασιδί της ύποκρισίας !... Κι' όμως, άν ότι βαστάζουσ τώρα τά γυναιτά σου ήταν μιά θελκτική ψυχογνομία κι' όχι μιά μάσκα παλιά, ή ώρες σου κ' ή μέρες σου κ' ή ζωή σου όλοκληρή θα ήταν όλη δική της.

— Λέγε χωρίς να με πειράζης.

— Με συγχωρείς εάν σ' έπειράξα. Έφορτάξω, βλέπεις, τού τελευταίου μου καρναβάλλι. Λοιπόν, κύριε, ξεκάπαζε τις περασμένες 'Αποκρηές, τού πρόσσω μιάς γεροντοκόρης, όπως σου είπα, ή όποια πρότει να ήτανε μιά φορά ώρα και ή όποια διατηρούσε ακόμη μιά άρμονία γορμιμών, που μορούσε πολλούς να γορτεψούν... Μ' άλλόμοιο, άν τού όσμη της ήταν άκόμα εύγραμμο, στό πρόσσωπό της ό γέφος Χρόνος είχε χαράξει τρομερές ζαροματιές. Τις ζαροματιές αυτές είχα αναλάβει έγω να τις κρύψω με έπιμέλειο, από κάθε ξένο μάτι, μιά νύχτα της 'Αποκρηάς. Θεέ μου, τί νύχτα ήταν εκείνη !... Σε τί οικειών τρέλλας κολυπήσαμε έγω κ' ή προστατευομένη μου επί δεκα όλόκληρες ώρες !... Πόσες έσομολογήσεις έρωτος και πόσους φρικτούς όρκους άγαπής δέν άκουσα. Τι τρωφερά λόγια δέν βγήκαν άπ' τού στόμα μου !...

Τί είσαοτε όμως σεις οι άνδρες !

Η θρασύτης σας χαμηλώνει για νά φτάση την αναιδεια τών σκύλλων σ' αυτά τά πράγματα. Χίλιες φορές διέτρεξε τόν κίνδυνό να γίνω κομμάτια από τά δόντια και τά δάχτυλά σας ! Ένοστίαι ότι έβριτανε να ύφωθώ λιγάκι και να άποκλιύσω τού πρόσσωπό της Ιδιοκτητήρας μου, για νά στείλω στό διάβολο όλο εκείνο τού άνδρικό σκυλόκοι, τού όποιο μ' άπειλούσε σέ κάθε στιγμή να με κομματιάσει, αλλά δέν τό έκανα από λύπη κι' από εδωπλαχνία προς τού άειολύητο πλάσμα, τού όποιο κατέρησε υπό την προστασία μου, για νά κλέψη λίγες άπατηλές σιγαρές νεότητος και να δοκιμάση για τελευταία φορά την ήδονή της έρωτικής θωπείας και τού ανατριχίσιμου πού σκουριζόν, έπάνω στην έπιδερμίδα τά άνδρικά χείλη, όταν φλογίζονται από την έπιθυμία !... Πόσο με τρυφούσαν ! Πόσο μουκταν κοπλιάν ! Άκομια κ' ένας γέρος, άσπρομάλλης, συνταξιοχός καθηγητής της Θεολογίας !...

Μ' άλλόμοιο !... Η φτωχή κατόχος μου, είχε κατάδικωσή σ' αιώνια τεσσορακοστή !... Δέν τολμούσε να προχωρήση περισσότερο στα

έρωτικά παιχνίδια.

Όταν γυρίσαμε στό σπίτι, ή αύη είχε άρχίσει να χαχανίζει να κρυφογελά πίσω από τή ντυσιγμένη κεφαλή τού Ύμητού... Με ξεκόλλησε τότε από τού ιδρωμένο πρόσσωπό της, έμπρός στόν καθρέφτη της, κυττάχτηκε μέσα σ' αυτόν κ' έξαφνα όπισθοδρομήσε με φρίκη κ' έπιασε με άπειλυσία στό κρεβάτι της.

Κι' άκουσα τότε να πνίγουνται άνάμεσα στό προσοφέλιμο και λυγμοί, πού θα μου έξοχάν την ψυχή, άν είχα ψυχή...

Θεέ μου ! Σε πούον Γολγοθά άνεβαίε τά πλάσματα σου ό χρόνος, όταν άρχίζη να σκάβη βαθειές ρυτίδες στό πρόσσωπό τους όταν άρχίζη να ξεράφη μιά —μια τίς τριχες τής κεφαλής τους !...

Πρέπει να εινε κανένας προσοπίδα για ν' άντιληφθί τού μέγα δράμα της άγωνίας και της όδύνης που παίζεται μέσα στό μιά γυναικεία καρδιά, όταν άρχίζου τά γρηγοτεί, όταν ή κορμιά αυτή μεταβάλλεται σέ νεκροταφείο πόνθου, σέ κομητηρίο ήλιζών !...

Στό σημείο αυτό τών έκμυστηρήσεων, ό αγιαλός ψιθύρος της μάσκας πνίγηκε μέσα στό θόρυβο, με τόν όποιο άναστατώνε κάτω τού δρόμο, τού κούδουίν τού σκουπιδιάρη.. Σηκώθηκα, άνοιξα τού παραθύρου και πέταξα τή μάσκα στό σκουπίδια. Έπιασε πάνω σ' ένα τρίτο γερβάκι. Άγκυαλίστηκαν, θαρρείς, και τού κάρρο τράβηξε τού δρόμο του, ενώ τού κούδουίν τού σκουπιδιάρη ήχοσε πένθιμο, λυπητερά : Ντάν ! Ντάν ! Ντάν !...

† ΕΜΜ. ΡΕΠΟΥΛΗΣ

Άκόμα κ' ένας γέρος κ' άσπρομάλλης καθηγητής της Θεολογίας !...

